

Arrest

nr. 348 094 van 8 juni 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Procedurele voorgaanden

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 augustus 2025 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005- 06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de inlichtingen waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij ambtshalve uit de bevolkingsregisters werd afgevoerd. Gelet op artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt zij dus verondersteld het land te hebben verlaten. Er blijkt dan ook niet dat zij nog een actueel belang heeft bij het ingestelde beroep.

Het beroep komt onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 maart 2026 diende verzoekster een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 4 mei 2026 is verzoekster ook in persoon aanwezig. Hiermee weerlegt zij het in de beschikking van 16 maart 2026 aangehaalde vermoeden van vertrek ten gevolge van haar afvoering uit de bevolkingsregisters. Het standpunt dat werd uiteengezet in de beschikking van 16 maart 2026 dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Op 30 november 2024 kwam verzoekster – onder een valse identiteit – de Schengenzone binnen met een visum type C, afgeleverd door de Franse diplomatieke vertegenwoordiging in Abuja, met een geldigheidsduur van negentig dagen te gebruiken tussen 7 juli 2024 en 6 juli 2025.

2.2. Verzoekster diende op 2 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

2.3. Op 27 februari 2025 richtte verweerder een verzoek tot overname aan de Franse autoriteiten op grond van artikel 12.2 van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013).

2.4. De Franse autoriteiten willigden het overnameverzoek in op 7 april 2025.

2.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 10 april 2025 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.6. Op 17 juni 2025 werd verzoekster uitgenodigd om zich op 12 augustus 2025 aan te bieden bij verweerder in het kader van een opvolgingsgesprek met een ICAM-coach.

2.7. Verzoekster deelde op 27 juni 2025, via een e-mailbericht, aan verweerder mee dat zij zich niet zou aanbieden voor het opvolgingsgesprek van 12 augustus 2025. Zij verwees hierbij naar het feit dat zij een

beroep instelde tegen de beslissing van 10 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.8. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 20 augustus 2025 de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Deze beslissing, die verzoekster op 22 augustus 2025 bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [L.G.]

[...]

nationaliteit : Eritrea

het voorwerp van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 20.08.2025

Overwegende dat op 07.04.2025 een akkoord werd bekomen van lidstaat Frankrijk op grond van artikel 12(2) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29, § 1 van de Dublin Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29, § 2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9, § 2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29, § 2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet stellen voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 14.04.2025 een beslissing ‘bijlage 26quater’ kreeg betekend, waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat artikel 51/5, § 6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) het volgende stelt:

“Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving. Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Overwegende dat een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, in onder meer in de volgende gevallen:

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen (...);”

Overwegende dat artikel 74/22, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt: “Elke vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer of verwijderingsprocedure, werkt mee met de bevoegde autoriteiten aan de daadwerkelijke uitvoering ervan.”

Overwegende dat artikel 74/22 § 2 stelt : “De vreemdeling wordt tijdig en ten laatste op het ogenblik van de kennisgeving van de overdrachts-, terugdrijvings-, terugkeer- of verwijderingsmaatregel, geïnformeerd over

de medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking. Deze informatie wordt verstrekt in een taal die de vreemdeling begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt. Telkens wanneer de vreemdeling uitdrukkelijk wordt gevraagd een specifieke actie te ondernemen in het kader van dit artikel, wordt hij opnieuw geïnformeerd over zijn medewerkingsplicht en de gevolgen van een weigering tot medewerking.”

Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt het adres van de effectieve verblijfplaats en de contactgegevens waarop de vreemdeling daadwerkelijk bereikt kan worden te communiceren aan onze diensten (artikel 74/22, § 1, 3°).

Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt in persoon te verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel (artikel 74/22, § 1, 4°).

Deze medewerkingsplicht houdt in dat de betrokkene verwacht wordt bereikbaar en beschikbaar te blijven gedurende de hele termijn nodig voor de uitvoering van de maatregel (artikel 74/22, § 1, 6°).

Overwegende dat op 20.08.2025 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29, § 2 van de Dublin Verordening omdat:

Betrokkene was op 10.04.2025 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Zij kreeg op 14.04.2025 rechtstreeks kennis van deze beslissing. Zij ontving hierbij een uitnodiging om zich op 12.08.2025 aan te bieden bij onze diensten in het kader van een opvolgingsgesprek met een ICAM-coach.

Op 27.06.2025 deelde betrokkene per mail mee aan onze diensten dat zij zich niet zou aanbieden voor het opvolgingsgesprek op 12.08.2025 gezien zij een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend voor de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

We herhalen dat onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

De betrokkene bood zich niet aan voor het opvolgingsgesprek op 12.08.2025 en bracht geen elementen ter rechtvaardiging van haar afwezigheid aan.

We herhalen dat er van betrokkene verwacht wordt in persoon te verschijnen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel. Het komt aan de betrokkene toe om in te gaan op onze uitnodiging of om haar afwezigheid binnen de wettelijke termijn te rechtvaardigen met de daarvoor nodige bewijsstukken. Het is de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Frankrijk.

Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan de oproepingen leidt tot het besluit dat de betrokkene er doelbewust voor zorgt dat zij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen of op zijn minst te bemoeilijken.

Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande zijn de Franse autoriteiten conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening op 20.08.2025 in kennis gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en werd gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot 18 maanden.”

Dit is de bestreden beslissing.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, van de materiële motiveringsplicht “zoals tevens vervat in artikel 62 Vreemdelingewet”, van artikel 51/5, § 6,

eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“II.1.1. Artikel 29.2 van de Dublinverordening 604/2013 bepaalt:

1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

3. Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het overleg en de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten, met name in geval van uitgestelde of te laat verrichte overdracht, overdracht na impliciete aanvaarding, overdracht van minderjarigen of afhankelijke personen, en overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 51/5, §6 VW trad in werking op 20 juli 2024. Het betreft een nadere precisering van artikel 29.2. van de Dublin III-Verordening.

De bestreden beslissing baseert zich thans op artikel 51/5, §6, derde lid, 3° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in de volgende gevallen:

1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;

2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;
5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;
6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uiteraard mag bovenvermelde bepaling niet blind worden toegepast; zij moet worden toegepast op de wijze en in de mate dat ze strookt met het Europees recht. Dit wordt trouwens ook herhaald in artikel 51/5, §6, lid 1 Vreemdelingenwet, dat stelt:

§ 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

II.1.2. Het Hof van Justitie verduidelijkt het volgende (HvJ dd. 19 maart 2019, in zaak C-163/17, https://www.agii.be/sites/default/files/hvj_c163_17.pdf):

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

(...)

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

63 In dat verband dient te worden opgemerkt dat de lidstaten, zoals de Bondsrepubliek Duitsland ook daadwerkelijk lijkt te hebben gedaan, uit hoofde van artikel 7, leden 2 tot en met 4, van de opvangrichtlijn de mogelijkheid kunnen beperken voor asielzoekers om hun woonplaats te kiezen en kunnen verlangen dat zij vooraf een administratieve toestemming verkrijgen om die plaats te verlaten. Bovendien bepaalt artikel 7, lid 5, van die richtlijn dat de lidstaten van verzoekers verlangen dat zij hun adres bekendmaken bij de bevoegde autoriteiten en eventuele adreswijzigingen onverwijld aan die autoriteiten doorgeven.

64 Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.

Het Hof van Justitie interpreteert onderduiken dus in relatie tot het niet aantrefbaar zijn op het verblijfsadres. In casu is dit hoegenaamd niet aan de orde. De verzoekende partij heeft haar verblijfsadres nooit verlaten. Het enige wat de verwerende partij aan de verzoekende partij verwijt is dat zij niet gekomen is naar haar ICAM-afpraak. Dit gelijkschakelen aan onderduiken, betreft een fictie die de Belgische Wetgever in het leven geroepen heeft, doch die geen enkele basis heeft in het Europees Recht.

Aldus werden de artikel 29.2 van de Dublinverordening evenals artikel 51/5, §6, lid 1 Vreemdelingenwet manifest geschonden door de toepassing van artikel 51/5, §6, derde lid, 3° Vreemdelingenwet.

II.1.3. Zelfs mocht men menen dat artikel 51/5, §6, derde lid, 3° Vreemdelingenwet in overeenstemming is met de Dublinverordening en aldus terecht kan concluderen dat het zich niet aanbieden na een uitnodiging gelijkstaat aan onderduiken, dan nog dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij de verwerende partij voorafgaandelijk informeerde van haar afwezigheid en ook de reden daarvoor meedeelde (stuk 3) [...].

De verwerende partij antwoordde (stuk 4):[...].

Le justificatif que vous avez laissé en annexe à votre mail n'est pas valable.

Dans le cas où vous ne pouvez pas vous présenter au rendez-vous prévu, vous devez fournir un justificatif médical dans les 3 jours ouvrables, à compter de votre date de rendez-vous. [...]

De wet definieert niet wat artikel 51/5, §6, derde lid, 3° Vreemdelingenwet precies bedoelt met “een geldige reden”. Aangenomen kan dus worden dat de verwerende partij over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Dit betekent evenzeer dat zij die bevoegdheid niet limitatief mag invullen en uitgebreid moet motiveren waarom zij een bepaalde reden niet aanvaardt.

Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Cfr. in casu OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz.).

De verwerende partij argumenteert dus niet waarom de verzoekende partij geen geldige reden zou hebben aangebracht – het zou immers vreemd zijn dat zij plots wel geïnteresseerd zou zijn in een overdracht naar Frankrijk nadat zij eerst geargumenteed heeft in een beroep tegen de bijlage 26quater dat een overdracht naar Frankrijk een potentiële schending van artikel 3 EVRM vormt. Dit betekent nog niet dat zij zich doelbewust buiten het bereik van de autoriteiten houdt.

Evenmin bepaalt artikel 51/5, §6, derde lid, 3° Vreemdelingenwet dat enkel een ziektebriefje een geldige reden kan uitmaken zoals de verwerende partij in haar mail dd. 1 juli 2025 antwoordde aan de verzoekende partij (stuk 4).

Om deze reden schendt de thans bestreden beslissing dus artikel 51/5, §6, lid 3, 3° Vreemdelingenwet juncto het beginsel van de materiële motiveringsverplichting.

II.1.5. In haar beroep tegen de bijlage 26quater die aan de thans bestreden beslissing voorafging, zette de verzoekende partij uiteen waarom een terugname door Frankrijk artikel 3 EVRM dreigde te schenden aangezien deze haar dreigde bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling.

De thans bestreden beslissing verlengt eigenlijk de bijlage 26quater en aldus het risico op een schending van artikel 3 EVRM.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet – een wetsartikel dat betrekking heeft op de formele motiveringsplicht en niet, zoals verzoekster lijkt te veronderstellen op de materiële motiveringsplicht – bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft, met verwijzing naar artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 en artikel 51/5, § 6 van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat de termijn om verzoekster over te dragen aan Frankrijk, het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming, wordt verlengd tot achttien maanden, aangezien zij wordt geacht te zijn ondergedoken. Verweerder heeft verduidelijkt dat de situatie zoals bepaald in artikel 51/5, § 6, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet zich voordoet. Hij heeft tevens, met verwijzing naar artikel 74/22, § 1 van de Vreemdelingenwet, nader toegelicht van oordeel te zijn dat verzoekster is tekortgekomen aan haar medewerkingsplicht aangezien zij geen gevolg gaf aan een uitnodiging van de ICAM-coach. Hij heeft ook aangegeven dat de door haar aangevoerde reden voor het feit dat zij afwezig bleef niet als een rechtvaardiging kan worden aanvaard. Hij heeft daarnaast nog uiteengezet dat verzoekster, door aldus te handelen, er doelbewust voor zorgt dat zij buiten het bereik blijft van de instanties die verantwoordelijk zijn voor haar overdracht om op die wijze deze overdracht te voorkomen of te bemoeilijken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Waar verzoekster stelt van oordeel te zijn dat verweerder uitgebreid moet motiveren waarom hij de reden die zij opgaf om geen gevolg te geven aan de haar verzonden uitnodiging niet aanvaardt kan nog worden opgemerkt dat verweerder dit heeft gedaan. Verweerder heeft namelijk aangegeven dat het gegeven dat verzoekster een beroep instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf niet wordt aanvaard als een reden om geen gevolg te geven aan een oproeping omdat het ingestelde beroep geen schorsende werking heeft. Het feit dat verzoekster niet akkoord gaat met verweerders redengeving – wat impliceert dat zij deze kent – laat niet toe te besluiten dat werd tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Aangaande de voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht betoogt verzoekster in wezen dat verweerder in voorliggende zaak, louter omwille van het feit dat zij zich niet heeft aangeboden voor het opvolgingsgesprek bij de ICAM-coach op 12 augustus 2025, niet kon oordelen dat zij was ondergedoken. Zij stelt dat verweerder bijgevolg op deze basis ook niet kon besluiten tot de verlenging van de overdrachtstermijn en dat hij door dit toch te doen artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 en artikel 51/5, § 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet schond.

De kernvraag betreft of verweerder in de bestreden beslissing inderdaad op regelmatige wijze heeft vastgesteld dat verzoekster was ondergedoken. Of verzoekster kan worden beschouwd als “ondergedoken” moet – zoals zij ook zelf aangeeft – worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan deze term uit artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 geeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17. Hierin stelt het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip onderduiken het volgende:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend, dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Uit het voormelde blijkt dat om te kunnen besluiten dat een vreemdeling is ondergedoken moet kunnen worden vastgesteld dat deze vreemdeling een handeling stelde waardoor hij buiten het bereik blijft van de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de overdracht naar de lidstaat die het ingediende verzoek om internationale bescherming dienen te onderzoeken en dat hij deze handeling effectief stelde met de intentie om deze overdracht te verhinderen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat uit het door haar aangevoerde arrest blijkt dat slechts kan worden gesproken van “onderduiken”, in de zin van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, wanneer de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten

zonder verweerder van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting. Dat voormelde situatie waarbij een vreemdeling niet kon worden aangetroffen op het verblijfsadres het voorwerp uitmaakt van een verdere bespreking door het Hof van Justitie hangt samen met de wijze waarop de prejudiciële vraag aan dit rechtscollege werd gesteld. De verwijzende rechter wenste immers in het bijzonder van het Hof van Justitie te vernemen *“of artikel 29.2 van de Dublin III-verordening moet worden uitgelegd dat de betrokken persoon slechts kan worden geacht ondergedoken te zijn in de zin van die bepaling, wanneer hij doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de bevoegde autoriteiten, teneinde zijn overdracht te voorkomen, dan wel of het in dit verband voldoende is dat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, waardoor die overdracht niet kan worden uitgevoerd”* (§50). Het is dan ook logisch dat het Hof van Justitie een standpunt heeft ingenomen inzake het verband tussen de notie *“onderduiken”* en het al dan niet kunnen worden aangetroffen op de gekozen verblijfplaats en andere mogelijke scenario's waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een vreemdeling *“doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen”* onbesproken laat. Uit dit arrest of uit de verordening nr. 604/2013 – die zelf geen definitie bevat van de term *“onderduiken”* in de zin van artikel 29.2 – blijkt bijgevolg geenszins dat er geen andere feitelijke situaties, dan deze waarbij een vreemdeling niet aanwezig is op een door hem opgegeven adres, kunnen bestaan, die zouden toelaten te oordelen dat een vreemdeling zich onbereikbaar maakt voor een bestuur om op die wijze te verhinderen dat een overdrachtsbesluit wordt uitgevoerd. Voormeld arrest laat dan ook niet toe te concluderen dat het Hof van Justitie het begrip *“onderduiken”* heeft willen limiteren tot één specifieke situatie en dat het de lidstaten niet vrij zou staan om – mede in het belang van de duidelijkheid en rechtszekerheid – andere wettelijke vermoedens in de nationale regelgeving in te schrijven aangaande de gevallen waarbij een vreemdeling, mits mogelijkheid tot tegenbewijs, geacht wordt te zijn ondergedoken. De Belgische wetgever heeft van deze mogelijkheid gebruikt gemaakt door in artikel 51/5, § 6, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet te bepalen dat een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken indien hij *“zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen”*.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster niet is ingegaan op de vraag van verweerder om zich op 12 augustus 2025 bij een ICAM-coach aan te melden voor een gesprek dat was gericht op de tenuitvoerlegging van de beslissing van 10 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft verweerder weliswaar in kennis gesteld van de reden waarom zij zich niet wenste aan te melden – zij stuurde op 26 juni 2025 immers een e-mail met de mededeling dat zij het resultaat van een beroepsprocedure wenste af te wachten –, maar verweerder heeft geoordeeld dat de aangebrachte redengeving haar afwezigheid niet kan rechtvaardigen. In casu blijkt dus niet dat verweerder uitging van een incorrecte feitenvinding of dat hij op basis van de geldende regelgeving niet kon besluiten dat verzoekster was ondergedoken.

Zo het daarnaast de bedoeling zou zijn van verzoekster om aan te voeren dat de bepalingen van artikel 51/5, § 6, derde lid van de Vreemdelingenwet op zich een miskennis inhouden van de verordening nr. 604/2013 moet worden benadrukt dat zij hiermee een kritiek uit op de wet en dat de Raad niet bevoegd is om wetstekrachte bepalingen te toetsen aan hogere rechtsnormen. De Raad kan deze kritiek van verzoekster dan ook niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

In tweede instantie voert verzoekster aan dat verweerder de door haar aangevoerde argumentatie om geen gevolg te geven aan de vraag om zich op 12 augustus 2025 bij een ICAM-coach aan te melden onterecht niet als een *“geldige reden”*, zoals bedoeld in 51/5, § 6, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet, heeft aanvaard. In dit verband moet worden geduïd dat, zoals verzoekster zelf terecht opmerkt, in voormelde wetbepaling niet is vastgelegd welke omstandigheden een *“geldige reden”* kunnen uitmaken om geen gevolg te geven aan een uitnodiging om zich aan te bieden voor een gesprek met het oog op de effectieve tenuitvoerlegging van een overdrachtsbesluit. Verweerder beschikt dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het gegeven dat een niet-schorsend beroep werd ingesteld tegen een overdrachtsbesluit op zich geen geldige reden vormt om geen gevolg te geven aan een uitnodiging om zich aan te melden teneinde de effectieve overdracht aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming te regelen. Zolang de beslissing van 10 april 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet is geschorst of vernietigd vermag verweerder de tenuitvoerlegging van deze beslissing voorbereiden en geldt er voor verzoekster een medewerkingsverplichting. Verzoeksters kritiek dat in artikel 51/5, § 6, derde lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet is vastgelegd dat enkel de voorlegging van een doktersattest een *“geldige reden”* kan uitmaken doet aan het voorgaande geen afbreuk en is irrelevant aangezien in de bestreden beslissing geen dergelijke overweging is opgenomen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 29.2 verordening nr. 604/2013 of van artikel 51/5, § 6, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Door uiteen te zetten dat zij in het verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 april 2025 aanvoerde dat deze beslissing niet verenigbaar is met artikel 3 van het EVRM toont verzoekster verder niet aan dat de in casu bestreden beslissing – waarin slechts wordt besloten tot de verlenging van de overdrachtstermijn – voormelde verdragsbepaling schendt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

Er is bijgevolg grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt bijgevolg samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier

De griffier, De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

G. DE BOECK